

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 19. januar 2018
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Nanna Due Binø
Sagsnr.: 2017-0037-0005
Dok.: 616658

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål 48 vedrørende forslag til lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven) (L 68) og forslag til lov om ændring af lov om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger, lov om massemediers informationsdatabaser og forskellige andre love (Konsekvensændringer som følge af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen samt medieansvarslovens anvendelse på offentligt tilgængelige informationsdatabaser m.v.) (L 69), som Folketingets Retsudvalg efter ønske fra Josephine Fock (ALT) har stillet til justitsministeren den 21. december 2017.

Søren Pape Poulsen

/

Jakob Lundsager

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål 48 fra Folketingets Retsudvalg efter ønske fra Josephine Fock (ALT) vedrørende L 68 og L 69:

”Vil ministeren kommentere alle problematikkerne rejst af jurist Catrine Søndergaard Byrne i artiklen ”Dansk lov går stik imod udmelding fra europæisk datavagthund” fra version2.dk den 15. december 2017?

Svar:

1. I databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 4, præciseres det, at der er tre muligheder for, hvornår en viderebehandling af personoplysninger er lovlig og i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b, og dermed lovforslagets § 5, stk. 1.

En viderebehandling er således lovlig, hvis den for det *første* er baseret på et samtykke til viderebehandlingen, hvis den for det *andet* bygger på en bestemmelse i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, eller hvis viderebehandlingen for det *tredje* forfølger et formål, der ikke er uforeneligt med det oprindelige indsamlingsformål på baggrund af ”ikke-uforenelighedstesten” i artikel 6, stk. 4, 2. led, litra a-e.

Den nævnte anden mulighed for viderebehandling, bl.a. på baggrund af en bestemmelse i national ret om viderebehandling, danner baggrund for lovforslagets § 5, stk. 3.

2. I de tilfælde, hvor der er tale om viderebehandling til et formål, der ikke er foreneligt med det oprindelige formål, eller hvor der er tvivl om foreneligheden, sikrer henvisningen i forslaget § 5, stk. 3, til databeskyttelsesforordningens artikel 23, at der er snævre grænser for brugen af lovforslagets § 5, stk. 3, og at der i den forbindelse tages behørig hensyn til databeskyttelse og de registreredes rettigheder.

Forordningens artikel 23 giver således mulighed for at begrænse bl.a. forordningens artikel 5, herunder finalité-princippet. Der er dog efter bestemmelsen en række strenge krav til en sådan begrænsning, der skal respektere det væsentligste indhold af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og skal være en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning i et demokratisk samfund.

Enhver konkret udnyttelse af bemyndigelsen i stk. 3 skal således ligge inden for mindst én af litraerne i litra a til j i artikel 23, stk. 1, i forordningen, hvor eksempelvis litra e giver mulighed for at begrænse rettighederne af hensyn til en medlemsstats væsentlige økonomiske interesser.

Når bemyndigelsen i lovforslagets § 5, stk. 3, udnyttes, skal bekendtgørelsen også leve op til kravene i forordningens artikel 23, stk. 2, hvorefter enhver lovgivningsmæssig foranstaltning, der er omhandlet i artikel 23 stk. 1, som minimum, hvor det er relevant, skal indeholde specifikke bestemmelser vedrørende de i stk. 2, litra a-h, angivne krav.

Det vil således eksempelvis være relevant i bekendtgørelsen specifikt at regulere, hvilke formål der kan ske videreanvendelse til, og hvilke formål der ikke kan ske videreanvendelse til. Det vil også være relevant at fastsætte bestemmelser om, hvor lang tid personoplysningerne må opbevares, ligesom der skal fastsættes regler, som sikrer, at videreanvendte oplysninger ikke kan misbruges.

Regler fastsat efter lovforslagets § 5, stk. 3, må forventes ofte at blive af teknisk præget karakter, og på den baggrund er det nærliggende, at sådanne regler fastsættes i bekendtgørelsesform.

Det bemærkes, at det fremgår af præambelbetragtning nr. 41 til databeskyttelsesforordningen, at når forordningen henviser til et retsgrundlag eller en lovgivningsmæssig foranstaltning, kræver det ikke nødvendigvis en lov, der er vedtaget af et parlament, med forbehold for krav i henhold til den forfatningsmæssige orden i den pågældende medlemsstat.

Det fremgår af betænkning nr. 1565/2017 om databeskyttelsesforordningen, side 158, at retsgrundlaget således f.eks. også kan fremgå af en bekendtgørelse, fastsat på baggrund af en bemyndigelse i lov, der rummer mulighed for at fastsætte regler om behandling af personoplysninger.

3. Lovforslaget til databeskyttelseslovens § 23 lægger alene op til at begrænse oplysningspligten for den dataansvarlige (myndigheden), der allerede én gang har opfyldt sin oplysningspligt over for den registrerede efter databeskyttelsesforordningens artikel 13, stk. 1 og 2, eller artikel 14, stk. 1 og 2.

Den registrerede er dermed i denne situation blevet orienteret af den dataansvarlige om de oplysninger, som fremgår af artikel 13, stk. 1 og 2, eller

artikel 14, stk. 1 og 2. Det betyder, at undtagelsen i § 23 alene går ud på, at den dataansvarlige, som på baggrund af en bekendtgørelse udstedt efter lovforslagets § 5, stk. 3, nu ønsker at benytte lovligt indsamlede oplysninger til et nyt formål, ikke skal give underretning til den registrerede om dette nye formål.

Hvis den pågældende dataansvarlige videregiver oplysninger med hjemmel i en bekendtgørelse udstedt efter lovforslagets § 5, stk. 3, til en anden dataansvarlig (en anden myndighed), skal sidstnævnte dataansvarlig selv sikre sig, at vedkommende dataansvarlig lever op til oplysningspligten.

Det vil altså sige, at den myndighed, der modtager oplysningerne fra den afgivende myndighed, selvstændigt skal sikre sig, at der sker underretning af den registrerede.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at denne snævre undtagelse fra oplysningspligten er forsvarlig.

Artikel 29-gruppens udtalelse om databeskyttelsesforordningens bestemmelser om gennemsigtighed og oplysningspligt ændrer ikke på Justitsministeriets vurdering.